

natčovek (*Übermensch*) kako bi naglasio razliku onoga što on hoće sa čovekom u odnosu na ono kako se čovek Zapada samorazumevao, odnosno onoga što je bio i onoga što je sa sobom hteo.

Ako se Ničeov pojam resantimana razume kao nekakav izolovani fenomen, a njegova istraživanja, sprovedena pre svega u *Genealogiji morala*, razumeju kao ona koja pružaju zgodnu pojamovnu aparaturu za analizu određenih pojava oblika “resantimana” unutar savremenog društva, onda takav gest predstavlja čin pacifikacije Ničeovog mišljenja. Ničeova misao postavlja zahtev radikalnog pretumačenja tradicije Zapada, a sprovođenje datog zahteva ne pokazuje resantiman kao jedan od momenata života evropskog čoveka, već kao samo središte, kako njegovog života, tako i samorazumevanja izraslog iz istog.

Pobeda reaktivnih sila nad aktivnim, sprovedena odvajanjem aktivnog od onoga što ono može, pretpostavlja ideju „istinskog sveta“ i njegovu logiku. Ideja „istinskog sveta“, kao drugo ime za ono što Niče naziva moralom, izraz je života koji se okreće protiv samog sebe, koji ujeda samog sebe za rep, *ali tako što se reflektuje*. Data samorefleksija života je moguća, Ničevim rečima, uspostavljanjem stanovišta iznad ili izvan samog života – bilo da je u pitanju “metafizička” ideja transcendensa, bilo da je u pitanju ideja transcendentalne strukture subjektivnosti.

Ideja „istinskog sveta“ kao izraz života koji se reflektuje, kao izraz *refleksivnog samozatvaranja života*, nije, niti može biti, izraz bilo kakve onostranosti, ona nije ni na koji način izraz istinske transcendencije, naprotiv. Život koji postiže samorefleksiju u “istinskom svetu” ne predstavlja ništa drugo do ustoličenje postojećeg, datog, dogođenog. Rečju, “istinski svet” predstavlja apsolutizaciju vladajućeg načina života, njegovu konzervaciju, i time nije ništa